

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/41/2018
Identifikačné číslo spisu:	5714011028
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5714011028.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného T. W. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a iné o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Daniely Gavorníkovej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 08. júna 2017, sp. zn. 3 To 107/2016, na neverejnom zasadnutí konanom 30. júla 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného T. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin rozsudkom z 21. júna 2016, sp. zn. 2 T 120/2014, rozhodol tak, že

podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. v rozsudku Okresného súdu Martin z 12. decembra 2013, sp. zn. 23T/48/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 25. marca 2014, sp. zn. 1To/7/2014, právoplatnom 25. marca 2014 zrušil

výrok o vine, ktorým bol obvinený T. W., nar. XX. Y. XXXX . v T., trvale bytom U.. XXX, prechodne bytom U.. XXX, okres O. O., tohto času vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v ÚVTOS Sučany, uznaný za vinného zo zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa dopustil tak, že

v dobe od 12. apríla 2010 v mieste svojho prechodného bydliska, v rodinnom dome v obci U.. XXX, okres O. O., na farebnom atramentovom multifunkčnom zariadení zn. CANON PIXMA MP 250, výr. č. M., prefotil a vytváral rozmnoženiny:

- 7 ks falzifikátov bankovky (predné strany) nominálnej hodnoty 50,- Eur, bez sériového čísla,
- 4 ks falzifikátov bankovky nominálnej hodnoty 50,- Eur, sériového čísla E.,
- 1 ks falzifikátu bankovky nominálnej hodnoty 100,- Eur, sériového čísla B.,
- 1 ks falzifikátu bankovky (predná strana) nominálnej hodnoty 100,- Eur, bez sériového čísla,
- 1 ks falzifikátu bankovky (zadná strana) nominálnej hodnoty 5,- Eur, sériového čísla T.,

z ktorých následne 16. apríla 2010 približne o 01,00 h v T. na Ul. Y. X v zábavnom centre W., v

bufete, platil falzifikátom bankovky nominálnej hodnoty 50,- Eur, sériového čísla E., predavačke P. Y., nar. XX. Y. XXXX.,

- výrok o treste, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a trest prepadnutia veci - multifunkčného zariadenia zn. CANON PIXMA MP 250, výr. č. M., a

obvineného T. W., nar. XX. Y. XXXX v T., trvale bytom U.. XXX, prechodne bytom U.. XXX, okres O. O., tohto času vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci v ÚVTOS Sučany, uznal za vinného

v bode 1/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu falšovania a pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. za použitia § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ v dobe od 12. apríla 2010 v mieste svojho prechodného bydliska, v rodinnom dome v obci U.. XXX, okres O. O., na farebnom atramentovom multifunkčnom zariadení zn. CANON PIXMA MP 250, výr. č. M. prefotil a vytváral rozmnoženiny:

- 7 ks falzifikátov bankovky (predné strany) nominálnej hodnoty 50,- Eur, bez sériového čísla,
- 4 ks falzifikátov bankovky nominálnej hodnoty 50,-Eur, sériového čísla E.,
- 1 ks falzifikátu bankovky nominálnej hodnoty 100,-Eur, sériového čísla B.,
- 1 ks falzifikátu bankovky (predná strana) nominálnej hodnoty 100,-Eur, bez sériového čísla,
- 1 ks falzifikátu bankovky (zadná strana) nominálnej hodnoty 5,-Eur, sériového čísla T.,

z ktorých následne 16.04.2010 približne o 01,00 h v T. na Ul. Y. X v zábavnom centre W., v bufete, platil falzifikátom bankovky nominálnej hodnoty 50,- Eur, sériového čísla E. predavačke P. Y., nar. XX. Y. XXXX,

od presne nezistenej doby od 16. apríla 2010 v mieste svojho prechodného bydliska, v rodinnom dome v obci U.. XXX, okres O. O., na multifunkčnom zariadení CANON PIXMA MP250, výr. č. M., prefotil a vytváral rozmnoženiny:

- 20 ks falzifikátov bankoviek nominálnej hodnoty 100,- € , z toho:
- 5 ks sériového čísla B., 5 ks sériového čísla B., 6 ks sériového čísla B., 1 ks sériového čísla B. a 3 ks sériového čísla B., ktoré následne vymenil za pravé bankovky, ktoré mal ukryté medzi oblečením v skrini v spálni rodinného domu v obci U.. XXX jeho starý otec U. K., nar. XX. T. XXXX, na to dňa 14. septembra 2010 v poobedných hodinách U. K. vybral falzifikát bankovky nominálnej hodnoty 100,- €, sériového čísla N XXXXXXXXXXXXX a nemajúc vedomosť o tom, že sa jedná o falzifikát, ním zaplatil za nákup v potravinách TESCO v O. O.,

od presne nezistenej doby do 16. októbra 2014 v mieste svojho prechodného bydliska v rodinnom dome v obci U.. XXX okres O. O., na multifunkčnom zariadení CANON PIXMA MP250, výr. číslo M. prefotil a vytváral rozmnoženiny:

- 2 ks falzifikátov bankovky nominálnej hodnoty 50,- € sériového čísla E., následne v doposiaľ v presne nezistený deň v roku 2010 v T. na presne nezistenom mieste, uvedenými falzifikátmi bankoviek zaplatil X. C., nar. XX. H. XXXX, za pervitín, ktorý od nej kúpil,

od presne nezistenej doby do 16. apríla 2010 v mieste svojho prechodného bydliska, v rodinnom dome v obci U.. XXX, okres O. O., na multifunkčnom zariadení CANON PIXMA MP250, výr. číslo M., prefotil a vytvoril rozmnoženinu:

- 1ks falzifikátu bankovky nominálnej hodnoty 100,- Eur, sériového čísla B., ktorým dňa 26. apríla 2010 v O. O., J., kde má prevádzkareň v areáli spoločnosti H.. s. r. o., H. P., nar. XX. H. XXXX, táto nemajúc vedomosť o tom, že sa jedná o falzifikát, platila za tovar T. U., nar. XX. B. XXXX, vodičovi spoločnosti T. R., s. r. o., V., pobočka I.,

teda prefotil a vytváral falzifikáty bankoviek v celkovej hodnote 2955,- Eur,

2/ dňa 19. februára 2014 v dobe od 16:00 h do 16:50 h v obci U. okres O. O., v záhradnej chatke bez súpisného čísla, patriacej k rodinnému domu č. XXX od vplyvom toluénu, zvalil na posteľ svoju krstnú dcéru T. G., nar. XX. K. XXXX, sadol si na ňu, vyzul jej čížmy, ku krku jej vytiahol mikinu s tričkom podprsenkou, na členky jej stiahol nohavice, krátke nohavice aj s nohavičkami, bozkával ju na pery a vykonával s ňou súlož, svojím pohlavným údom vošiel do vagíny poškodenej, aj napriek tomu, že stále kričala o pomoc, hovorila mu, aby prestal, odtlačala ho, načo jej prikladal ruku na ústa, takto svojím konaním spôsobil T. G., na pravom prsníku, pravom ramene a vnútornej strane stehien drobné podliatiny, pri vstupe do pošvy obojstranné drobné krvácajúce trhliny a podliatiny, na ľavej strane pošvy drobné trhliny.

Za to mu bol v bode 1/ podľa § 270 ods. 3, § 41 ods. 3, § 42 ods. 1 Tr. zák. za použitia zásad uvedených v § 41 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený spoločný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol obvinený na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obvinenému bol uložený trest prepadnutia vecí, a to multifunkčného zariadenia zn. CANON PIXMA MP 250, výr. č. M..

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol vo výroku o treste iba u obvineného T. W. zrušený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 2T/32/2015, z 02. júla 2015, právoplatný 02. júla 2015, ktorým bol obvinený T. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a bolo podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. vo výroku o treste súd zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 5T/167/2015, z 13. apríla 2016, právoplatný 29. apríla 2016, ktorým bol obvinený T. W. uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., a bolo podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák., § 455 Tr. por. obvinenému súd uložil povinnosť ihneď po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát v kalendárnom mesiaci osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Za bod 2/ bol obvinenému podľa § 199 ods. 2, § 42 ods. 1, za použitia zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obvinený bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. vo výroku o treste súd zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Martin, sp. zn. 23T/48/2014 zo 16. apríla 2014, právoplatný 02. mája 2014, ktorým bol obvinený T. W. uznaný za vinného zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 ods.

1 Tr. zák. a bolo podľa § 44 Tr. zák. upustené od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43 Tr. zák., ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok o treste obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. obvinenému súd uložil protitoxikomanické ochranné liečenie ambulantnou formou.

Na podklade odvolania obvineného T. W. proti skôr uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 08. júna 2017, sp. zn. 3To/107/2016, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti citovanému uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajkyne z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) dovolanie obvinený T. W..

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.), ako aj nesprávne právne posúdenie skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) videl obvinený v tom, že v konaní pred okresným súdom a krajským súdom neboli dôsledne vyhodnotené všetky dôkazy, ktoré boli v danej veci vykonané, napriek jeho žiadosti neboli súdom vykonané dôkazy, ktorých vykonanie navrhol a v dôsledku predchádzajúcich pochybení konajúce súdy dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Sčasti v podstate rovnako ako už v podanom odvolaní obvinený aj na odôvodnenie uplatnených dovolacích dôvodov argumentoval, že prvostupňový súd nevykonával na hlavnom pojednávaní ním navrhnuté dôkazy, ktoré mohli svedčiť o jeho nevine a upriamiť pozornosť na ustanovenia § 2 ods. 7, ods. 9 a ods. 10 Tr. por. konštatoval, že došlo k nezákonnej selekcii dôkazov. V ďalšej časti dovolania kritizoval úvahy konajúcich súdov pri hodnotení vykonaných dôkazov bez prihliadnutia k motívu svedkov vypovedajúcich v jeho neprospech a vyslovil názor, ako mali súdy tieto dôkazy správne vyhodnotiť. Následne poukázal na judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 46/1963 a č. 14/1964 o uplatnení zásady objektívnej pravdy v trestnom konaní a oslobodzujúceho výroku súdu po hodnotení vykonaných dôkazov a v ich svetle sám hodnotil súdom vykonané dôkazy. Upriamil pozornosť aj na judikáтуру Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 383/2006 a II. ÚS 85/2006 o práve na spravodlivý súdny proces a na ním konkretizované rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 29. decembra 1994, Hiro Balani c. Španielsko z 09. 12. 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997 a Higgins c. Francúzsko z 19. 02. 1998, týkajúce sa riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. 119/2003, IV. ÚS 115/2003, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 238/2008.

V dovolaní ďalej uviedol, že konania v bode 1/ sa dopustil v jeden deň na jednom stroji s tým, že časť vyrobených nepodarkov mal v úmysle zlikvidovať a nie dať do obehu. Svedčí o tom skutočnosť, že tieto pokrčil a hodil do krbu s tým, že budú spálené. Preto súd pri určení rozsahu spáchaného skutku a jeho právnom posúdení tieto nepodarky nemal brať do úvahy, čo malo nájsť svoj odraz v právnom posúdení jeho konania len podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. a nie aj ods. 3, pretože skutok nespáchal vo väčšom rozsahu. Namietol aj to, že nemohol byť obvinený za skutok, za ktorý bol už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 23T/48/2012. Konania v bode 2/ sa nedopustil a na podklade vykonaného dokazovania, ktoré nestačilo na preukázanie viny mal v tomto bode súd rozhodnúť v jeho prospech a spod obžaloby ho mal oslobodiť.

Okrem skôr uvedených dovolacích dôvodov bez formálneho označenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. namietol aj výmeru uloženého trestu odňatia slobody, ktorý označil za neprimerane prísny, pretože konajúce súdy neprihliadli na to, že niektoré nepodarky falzifikátov hodil do krbu a nemal v úmysle ich dať do obehu, na svoju osobu, na skutočnosť, že sa stará o maloletú dcéru a posudzovaného konania sa dopustil v dôsledku ťaživej životnej situácie, k trestnému činu sa čiastočne

priznal, svoje konanie oľutoval, pri objasňovaní trestnej činnosti iného páchatelia spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a uviedol miesto, na ktorom sa majú nachádzať 200 € bankovky v počte 10.000 výtlačkov.

Navrhol preto, aby najvyšší súd vyslovil, že z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. rozhodnutiami súdov prvého a druhého stupňa bol porušený zákon, vec vrátil Okresnému súdu Martin s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň navrhol, aby podľa § 380 ods. 4 Tr. por. dovolací súd prerušil výkon jeho trestu a to až do rozhodnutia o jeho dovolaní.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného T. W. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Martin vo svojom vyjadrení bez ďalšieho len stručne uviedol, že po oboznámení sa s obsahom dovolania obvineného z rozhodnutí súdov obidvoch stupňov a konania, ktoré im predchádzalo je zrejmé, že nie sú splnené žiadne z dôvodov dovolania uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. a teda ani konkrétne dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.) na ktoré poukazuje odsúdený vo svojom dovolaní. Jednotlivé tvrdenia obvineného, ktorými odôvodňuje existenciu ním uvádzaných dôvodov dovolania (§ 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.) nenapĺňajú odsúdeným uvádzané dovolacie dôvody a tieto považuje za právne irelevantné.

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci dovolanie obvineného, odmietol.

Obvinený ani jeho obhajkyňa na vyjadrenie prokurátora k dovolaniu obvineného, ktoré im bolo zaslané žiadnym spôsobom nereagovali.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného T. W. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať z jedného z týchto dôvodov:

obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone, alebo obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného T. W., subsumovaných pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., ktorých obsah dovolací súd zámerne v podstatnom rozsahu prebral do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod niektorý z označených dovolacích dôvodov) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajúc nedôsledné vyhodnotenie všetkých

vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností okresným i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní správnosti skutkových a právnych záverov prvostupňového súdu.

V kontexte dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd k uvedeným výhradám obvineného v podstatnej časti svojho obsahu smerujúcim k tomu, že konajúce súdy dôsledne nevyhodnotili všetky dôkazy, ktoré boli v danej veci vykonané, uvádza, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 a ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu veci a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplyva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení vykonaného dokazovania ako nesprávnych a nepresných a na označení vyhodnotenia v konaní vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi ako nedôsledného priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Pokiaľ obvinený v rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal aj skutočnosť, že napriek jeho žiadosti neboli súdom vykonané dôkazy, ktorých vykonanie navrhol, najvyšší súd musí konštatovať, že na hlavnom pojednávaní 21. 06. 2016 (č. l. 399) napriek predchádzajúcim návrhom na doplnenie dokazovania po vykonaní dokazovania obvinený ani jeho obhajca žiadne ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemali. Len obhajca obvineného navrhol pribrať do konania znalca k objasneniu otázok súvisiacich s výrobou falzifikátov a to, či tieto boli alebo neboli vytlačené v rovnakom čase a na rovnakom stroji. Iné návrhy na doplnenie dokazovania žiadna z procesných strán už nemala. O návrhu obhajcu obvineného na pribratie znalca prvostupňový súd rozhodol tak, že tento odmietol vykonať a v odôvodnení svojho rozhodnutia dôvod tohto svojho postupu v potrebnom rozsahu vysvetlil. Z judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 116/2014 okrem iného vyplýva, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Hoci obvinený návrhy na doplnenie dokazovania nemal, napriek tomu, následne vo svojej záverečnej reči navrhol vykonať výsluch svedkov T. V., P. K., J. G. a T. P. a navrhol vypočuť aj T. G.. Prvostupňový súd aj o tomto návrhu obvineného na hlavnom pojednávaní rozhodol tak, že vykonanie uvedených dôkazov odmietol a odmietol aj vykonanie výsluchu svedkyne T. G. „na detektore lži“ a znovu v odôvodnení svojho rozhodnutia v potrebnom rozsahu vysvetlil dôvody odmietnutia vykonania týchto dôkazov. K tomu najvyšší súd konštatuje, že maloletá svedkyňa T. G. bola v prípravnom konaní krátko po skutku a vznesení obvinenia k jeho priebehu ako trinásťročná podrobne vypočutá okrem iných zákonom predpokladaných osôb aj v prítomnosti

obhajkyne obvineného, ktorá využijúc svoje právo kládla svedkyňi otázky. Na hlavnom pojednávaní po súhlase obvineného a prokurátora bola výpoveď svedkyne podľa § 263 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 135 ods. 2 Tr. por. a podľa § 270 ods. 2 Tr. por., oboznámená prehratím obrazovo zvukového záznamu na technickom zariadení, CD nosiči označenom ako SKT 122/14 a 23/24 a znova po súhlase obvineného a prokurátora bola podľa § 263 os. 1 Tr. por. na hlavnom pojednávaní prečítaná aj zápisnica o jej výsluchu z 21. februára 2014, (č. l. 35 - 39) a k týmto dôkazom sa obvinený po ich vykonaní vyjadril. Zo znaleckého posudku z odboru klinická psychológia detí a výpovede znalca na hlavnom pojednávaní je súčasne zrejmý dôvod pre ktorý prvostupňový súd postupoval podľa § 135 ods. 2 Tr. por. a to, že maloletá prežila traumatizujúcu udalosť a opakovaný výsluch by bol pre ňu stresujúci a nepríjemný. Uvedené potvrdila aj svedkyňa Mgr. I. X., rodená I., ktorá ako pracovníčka Úradu práce a sociálnych vecí bola prítomná pri výsluchu maloletej svedkyne. Obvineným navrhnutý dôkaz výpoveďou svedkyne T. G. bol teda skôr uvedeným spôsobom na hlavnom pojednávaní vykonaný, navyše po výslovnom súhlase obvineného a preto nemožno ani v tomto prípade dospieť k záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu.

Rovnako tak aj odôvodnenia rozhodnutí obidvoch vo veci konajúcich súdov zodpovedajú zákonným požiadavkám uvedeným v § 168 ods. 1 Tr. por. Obidva súdy v nich v potrebnom rozsahu uviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opreli a akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov. Tiež je z nich zrejmé, ako sa súdy vyrovnali s obhajobou obvineného, prečo nebolo vyhovené návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa súdy spravovali, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Zároveň boli odôvodnené aj ďalšie výroky, ktoré prvostupňový rozsudok obsahoval a preto ani táto dovolacia námietka obvineného nie je dôvodná.

Záverom sa k tejto námietke obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Z ustanovení § 270 ods. 3 Tr. zák. a § 199 ods. 2 Tr. zák. podľa ktorých bol obvinenému za skutky v bodoch 1/ a 2/ uložený trest odňatia slobody vyplýva, že za obidva zákon ustanovuje trest odňatia slobody, pričom za prvý z nich možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať až pätnásť rokov a za druhý z nich sedem až pätnásť rokov. Je preto nepochybné, že obvinenému boli uložené zákonu zodpovedajúce druhy trestov na spodnej hranici ustanovenej trestnej sadzby.

Ani tento dovolací dôvod preto nebol v posudzovanom prípade u obvineného naplnený.

Pokiaľ ide o relevanciu vznesených dovolacích námietok vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorého sa obvinený taktiež dovolával, je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia jeho dovolania a čo do jeho podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto v skutočnosti nie sú odôvodnené.

Ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať

napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Vzhľadom na uvedené sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutkom zisteným napadnutým rozhodnutím zaoberal len tým, či skutky ustálené v bodoch 1/ a 2/ boli správne právne posúdené a nie tým, či vo veci vykonané dôkazy boli konajúcimi súdmi správne hodnotené na čo najvyšší súd v dovolacom konaní oprávnený nie je.

Z ich obsahového vymedzenia v tzv. skutkových vetách v bodoch 1/ a 2/ prvostupňového rozhodnutia právne posúdených ako pokračovací obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., za použitia § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. vyplýva, že tieto obsahujú všetky zákonné znaky uvedených trestných činov pretože je v nich uvedené akým spôsobom obvinený ako trestnoprávne zodpovedný subjekt pokračovacím úmyselným konaním falšoval peniaze a falošné peniaze dal ako pravé a čin spáchal vo väčšom rozsahu ako aj to, že násilím donútil ženu k súloži a taký čin spáchal na chránenej osobe - dieťaťi, ktorým sa účely Trestného zákona rozumie osoba mladšia ako osemnásť rokov ak nenadobudla plnoletosť už skôr.

Správny a zákonný bol aj postup súdu podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. ktorým súd prvého stupňa zrušil výrok o vine z rozsudku Okresného súdu Martin z 12. decembra 2013, sp. zn. 23T/48/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 25. marca 2014, sp. zn. 1To/7/2014 právoplatným 25. marca 2014 pretože obvineného odsúdil za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného uplatneným v rámci dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. uzavrieť, že v danom prípade nedošlo k naplneniu uplatnených dovolacích dôvodov.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.